

Фериботът се клатушка тромаво през Магелановия проток. Хладният вятър свири в железните парапети на горната палуба и прави зайчета от пяна върху едва надигащите се вълни. По небето са се наредили в стройна редица подобни на еклери облаци, рисувани сякаш от ръката на талантливо хлапе с твърде развинтена фантазия. Ниският и равен бряг на о-в Огнена земя придобива все по-ясни контури. Оттам нататък започва края на света. Или поне населената му част. Архипелагът Огнена земя се състои от няколко хиляди прорязани от фиорди острови, главният от които му е дал името си. Разделен е по равно между Чили и Аржентина по 68-ия меридиан. Площта на о-в Огнена земя е почти колкото половин България, но на него живеят малко повече от 130 000 души в три града, всичките в аржентинската част, както и в още няколко чилийски селища край Магелановия проток. Изтърсачето в компанията е 3-хилядният Толуин, чийто смисъл на съществуване се изчерпва с това да бъде междинна точка между богатия риболовен център Рио Гранде и туристическия и индустриален Ушуая. Двата града са свързани от 220-километров път, който на север преминава през подстригана от вятъра равнина, а на юг лъкатуши между гори, езера и остри планини, представляващи последните хребети на дългите над 7200 км Анди.

Автобусът ме стоварва в Рио Гранде, стюардът любезно ми съобщава, че след 50 минути един

